

Știința mântuirii

31 decembrie 2008

Gili Cârstea

Există trei ipoteze majore despre desăvârșire, cu mii de variațiuni, care au răscolit peisajul teologic adventist al ultimului secol:

a) Unii cred că eliberarea de păcat, ștergerea lui, are loc acum, aici, pe parcursul vieții, până la moarte sau până la închiderea harului.

b) Alții cred că ștergerea păcatului, eliberarea completă, are loc în clipa revenirii lui Hristos, când trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire.

c) Și alții cred că ea are loc în momentul Zilei Ispășirii finale, un eveniment escatologic major, după care harul este închis, eveniment care poate avea loc oricând poporul lui Dumnezeu înțelege acest lucru și îl acceptă. Adică vine la nuntă, la unirea dintre divin și uman.

Aceste trei categorii au fost reprezentate în biserică, în ultima sută de ani, după cum urmează:

Varianta A este predicată de dreapta radicală și practică de popor în măsură copleșitoare. Ea se menține până astăzi în top, alimentată de teama ascunsă că s-ar putea să apar la judecată prin surprindere și să fie găsit prea ușor.

Varianta B este susținută de stânga liberală, de clasa academică și de un tot mai larg segment din administrație. Este poziția protestantă ortodoxă, care exclude posibilitatea unei generații finale trăind fără păcat înainte de glorificare, de plecarea la cer.

Varianta C este susținută de un număr restrâns de membri ai bisericii, iubitori ai soliei 1888, care au descoperit în Sanctuar neprihănirea lui Hristos, vestea bună, puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, și care și-au legat speranțele de părtășia cu natura divină, promisă în „taina evlaviei,” Hristos în voi.

Care dintre cele trei este corectă?

Noi spunem că mântuirea este o știință, adevărata știință, pe lângă care toate celelalte sunt doar „știință pe nedrept numită astfel.”

Știința lucrează cu certitudini, nu cu ipoteze. Ca o teorie, o ipoteză, să devină certitudine științifică, ea trebuie testată, probată, experimentată, verificată și aplicată.

Sunt gata specialiștii mântuirii să aplice principiul științific în acest conflict ideologic din jurul desăvârșirii creștine? Au ei curajul să verifice dacă teoria pe care o apără este un fapt dovedit sau doar o simplă ipoteză?

Să luăm prima categorie, a celor care cred că biruința asupra păcatului este rezultatul unei munci de o viață, și se realizează pas cu pas, scăpând de păcate unul câte unul. Teoria este frumoasă, și mii de oameni o îmbrățișează în acest popor, și nu numai. Dar unde este experimentul, unde este omul care a biruit păcat după păcat până a atins desăvârșirea? Așa ceva nu există, și prin urmare teoria lor rămâne o simplă teorie. Nu este știință, știința mântuirii, ci o simplă ipoteză emisă de oameni pioși, zeloși, dar neexperimentată.

Categoria a doua, a celor care cred că desăvârșirea este obținută la încheierea istoriei, în clipa glorificării, când vom pleca la cer, este și ea o teorie frumoasă, dar imposibil de testat. Nu am atins acel moment în timp, și prin urmare nu putem aduce ca probă un singur om care va atinge nivelul desăvârșirii creștine atunci. Glorificarea este încă în viitor, și deci imposibil de dovedit cu un experiment autentic. Și această variantă rămâne de domeniul ipotezei.

A treia categorie, a celor care cred că Ziua Ispășirii finale înseamnă realizarea noului legământ, unirea dintre divin și uman, momentul când Duhul Sfânt Se întoarce în locuința Lui de drept, este singura teorie care a fost experimentată, pusă în practică pe acest pământ.

S-a făcut oare dovada că funcționează?

În Omul Isus Hristos, Dumnezeu a făcut cea mai uluitoare demonstrație că, atunci când este unit cu divinul, omul nu păcătuiește. Experimentul a stat sub privirile omenirii trei decenii, ca să nu existe dubii despre autenticitatea metodei științifice. Ultimii trei ani și jumătate experimentul a fost condus în condiții extreme, de la atacuri satanice la ispite interioare puternice, de la batjocură și dispreț la încercări de suprimare fizică. Nu a existat fază a experienței omenești în care modelul științific să nu fie testat: Naștere în extremă sărăcie, decrete ce vizau exclusiv suprimarea Lui ca prunc; viață de privațiuni și umilire între colegi și prieteni; izolare și ispitire supranaturală, presiuni de tot felul, amenințări nevoalate de erezie, apoi condamnare la moarte prin crucificare, fiind considerat blestemat de Dumnezeu.

Cu toate acestea, Modelul de omenire părtașă de natură divină a rezistat. În toate aceste teste de duranță, El nu a păcătuit. A trăit fără păcat, sfânt, neîntinat, în mijlocul nelegiurii crase, când natura umană era de o violență și cruzime rar întâlnite în istorie.

El este Omul-Model care face din ipoteza Nunții o certitudine științifică.

S-a testat și s-a dovedit că, atunci când natura umană este unită cu natura divină, omul nu păcătuiește:

„Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

„El a luat natura noastră și a biruit, ca noi, luând natura Lui, să putem birui” (DA 311).

„Este privilegiul nostru să fim părtași de natură divină, scăpând de stricăciunea care există în lume prin poftă. Dumnezeu a afirmat în mod clar că cere de la noi să fim desăvârșiți; și pentru că cere aceasta, a luat măsuri ca noi să putem fi părtași de natură divină. Numai așa putem avea succes în lupta pentru viața veșnică” (3 SM 203).

„Hristos a demonstrat că este posibil ca omul să se prindă prin credință de puterea lui Dumnezeu. El a arătat că păcătosul, prin pocăință și exercitarea credinței în neprihănirea lui Hristos, poate fi împăcat cu Dumnezeu și să devină părtaș de natură divină, biruind stricăciunea care există în lume prin poftă” (1 SM 223-224).

„Viața lui Hristos este o descoperire despre ce pot deveni ființele omenești căzute, prin unire și legătură cu natura divină” (FILB 219).

De ce ne atrage cerul atenția cu așa insistență asupra părțășiei cu natura divină?

Hristos este modelul pentru noua familie omenească, ființe divino-umane, familie din care El este primul experiment reușit în marea realizare pe care Dumnezeu o intenționează, o dorește și a plănuțit-o din veșnicii:

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu... Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

Această mare realizare a fost oglindită în simboluri și ceremonii, ca o ipoteză, o teorie posibilă. Ea a devenit certitudine științifică doar atunci când a fost experimentată în Omul Isus Hristos:

“Prin Hristos urma să se împlinească scopul pentru care cortul întâlnirii era un simbol - acea clădire măreață, cu pereții de aur în care se reflectau nuanțele curcubeului, cu perdelele decorate cu heruvimi, mirosul de tămâie care pătrundea peste tot, preoții îmbrăcați în alb strălucitor, iar în taina adâncă a locului prea sfânt, deasupra chivotului mărturiei, între heruvimii plecați în adorare, slava Sfintei Sfintelor. În toate acestea Dumnezeu dorea ca poporul Său să vadă scopul Său pentru sufletul omenesc. Despre același scop a vorbit mult mai târziu apostolul Pavel, referindu-se la Duhul Sfânt: ‘Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă întinează cineva templul lui

Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, iar acel templu sunteți voi' - 1Cor. 3,16.17 KJV (ED 36-37).

Să ne bucurăm, prieteni, că nu am crezut basme meșteșugit alcătuite, teorii netestate și ipoteze neverificate. Credința noastră este fundamentată pe cel mai obiectiv și real experiment, pe care nici chiar iadul nu-l poate contesta: Omul Isus Hristos a trăit fără păcat, sub ochii unei omeniri ostile, iar viața Lui strigă la urechile înfundate ale Miresei Sale că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Dumnezeu dorește să repete astăzi acest experiment sub ochii lumii, o lume confuză, pe care vrăjmașul lui Dumnezeu o hrănește cu teorii netestate și ipoteze neverificate. Noi suntem martorii Săi, într-o ultimă demonstrație că ecuația mântuirii ascunde în ea puterea excepțională a lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede în ea: Omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Ipoteza a devenit fapt științific. Pofțiți la Nunta Mielului!

***